

Publicerad 2007-08-19 11:05 av Svante Mattias

Som författare tror jag man måste kunna se alla människor och bortse från det.

Tjejerna som nästan inte finns

Jag kallar dem för kamouflagetjejerna. Det är de där tjejerna som inte syns, hur noga man än tittar. Det är den där tjejen som var min gamla klasskamrat på högstadiet. Men flera år efteråt, när jag försöker komma ihåg namnen på alla gamla klasskamrater, vet jag inte ens, att jag har glömt att hon fanns.

De sitter bakom tuffa tjejgänget i klassrummet, nere i hörnet. I deras glans kan kamouflagetjejen gömma sig. Det är tjejen som man ser på gatan men inte kan komma ihåg att man gått förbi. De ser så alldagliga ut att man inte kan se dem. De är inte fula inte snygga. De klär sig precis lagom trendigt och har lagom smink. De pratar inte med främlingar och de skriver hemliga dagböcker.

Det var på "Kulturkalaset" i Göteborg. Jag var på Anna Ternheim. Det var inte bra, men inte dåligt, det var lagom. Jag tröttnade efter halva konserten men det var då jag såg dem. De var överallt i hundratals, alla de där osynliga tjejerna. Små, försynta varelser, som om de vallfärdade från hela Sveriges grådunkla klassrum och sammanstrålar på Lilla Bommen i Göteborg. Jag stod inför ärke-definitionen av den grå massan.

Jag är en ordningsmänniska, eller kanske naturligt fördomsfull och generaliserande. Jag vill läsa människor och placera dem i fack.

Jag tänkte att "Ja, det är de här tjejerna som läser ekonomi eller till administration och inte gör mer väsen av sig resten av sitt liv." Fast det är inte sant, man kan inte se det på dem i alla fall.

Det är inte heller dem som åker till Indien med två tjejkompisar och backpackar utan att prata med en enda infödd. Det är inte dem som tittar på Idol och melodifestivalen. Det är inte tjejerna som köper märkeskläder för att de på riktigt tror på vad de gör. Det är inte dem, vars skivsamlingar består av "Idol 2002", "Idol 2003", "Idol 2004", "Idol 2005", "Idol 2006", "Idol 2007", "American Idol", "Melodifestivalen 2002", "Melodifestivalen 2003", "Melodifestivalen 2004", "Melodifestivalen 2005", "Melodifestivalen 2006", "Melodifestivalen 2007" och en samlingsskiva med "Absolute Lovesongs of the 90's".

Det är inte dem som har tre kompisar och en pojkvän, lika grå och tråkig som hon själv. Det är inte dem som läser Ebba von Sydow och sparar pengar för att ha råd med en av alla de där krämerna. Det är inte de tjejerna som går ut med en häftig tjejkompis på krogen. Som hon tycker är skitdryg men måste vara med för att det är hennes biljett in i den häftiga kretsen.

Jag försökte se på dem vad de gör, men de har kamouflerat sig så väl att man inte kan se någonting alls. Bredvid mig stod en svartklädd liten tjej i femtonårsåldern, svartklädd med en fejkad piercing. Hon hoppade och studsade till musiken. Det var naturligtvis helt förväntat av henne. Kamouflagetjejerna stod där framme och rörde sig knappt, avslöjade inte vad de egentligen tyckte. Det var naturligtvis helt förväntat av dem.

Fast vad gjorde de där egentligen? Anna Ternheims djupa, melankoliska Bowie-liknande musik hade dragit dit dem, men varför? Vad kände de när de hörde hennes musik? Texter som är fulla av dystra kärlekshistorier och märkliga mord. Är det något som de inte vågar vara?

Sen fick jag se något, eller snarare någon, som fick mig att skratta högt. Helena, tjejen jag var kär i på gymnasiet. Ironiskt nog hade jag nästan glömt av henne, jag har inte tänkt på henne på flera år. För hon är en av de där kamouflagetjejerna.

© Mattias Poulsen 2007

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Svante Mattias med Poeter.se id #17341 innehar upphovsrätten